

Despre abuzul copiilor (1)

Scris de Apopi Mariana Diana

Miercuri, 22 Mai 2013 18:05 - Ultima actualizare Miercuri, 22 Mai 2013 18:10

The National Clearinghouse on Child Abuse and Neglect Information a arătat într-un raport că, în 2001, 903 000 de copii au fost abuzați, iar 19% din aceștia au fost abuzați fizic (NCCANI, 2003). Acest lucru înseamnă faptul că, asistenții sociali au identificat în fiecare an aproximativ 171 000 de copii care au fost victime ale violenței propriilor îngrijitori. Incidența abuzului pentru copiii cu vârsta cuprinsă între 4 și 8 ani este în creștere (Kaplan et al., 1999), iar rata victimelor la toate categoriile de abuz este invers relaționată cu vârsta copiilor. Astfel, 28% din victime sunt copii cu vârsta între 0-3 ani, ceea ce indică că aceștia sunt cea mai vulnerabilă grupă de vârstă (NCCANI, 2003). Copiii care devin victime pot avea trasee diferite în viață. Unii devin agresivi și rândul lor, în timp ce alții pot să se retragă în lumea lor interioară, ceea ce este logic având în vedere că mulți copii internalizează abuzul și trauma (LeSure-Lester, 2000).

Impactul abuzului trebuie să recunoaștem că este mediat atât din punct de vedere biologic, cât și de factori de mediu. Abuzul are efecte asupra copilului pe toate planurile și componentele: nivelul de stres resimțit și trăit este foarte mare, există o stare de tensiune permanentă, iar nivelul de cortizol este crescut (Lowenthal, 1999). Axa limbică-hipotalamo-pituitară-adrenală (LHPA) este centrală în reacția unui individ la stres, iar stresul cronic îi afectează funcționarea, cu atât mai mult cu cât este vorba de un abuz, la un copil. Stresul la care acesta este supus afectează atât dezvoltarea din punct de vedere neurologic, dar și rezultatele academice sunt foarte scăzute.

Un studiu a arătat că, 55% din copiii abuzați au fost nevoiți să repete anul școlar din cauza rezultatelor proaste la învățătură (Wodarski, Kurtz, Gaudin & Howing, 1990). De asemenea, copiii care au fost victime ale unor abuzuri de la vârste fragede se pare că manifestă comportamente agresive și violente, deseori definite sub umbrela tulburării opoziționalismului provocator (Karr Morse & Wiley, 1997). Când un copil se confruntă cu un conflict, fie el de natură internă, academică sau o problemă cu un adult, funcționarea sa normală cognitivă îi permite să își reamintească experiența anterioară și pornind de la aceasta să evalueze opțiunile existente pentru a crea și genera soluții noi la problemă. Totuși, dacă un copil nu are dezvoltat un repertoriu de astfel de soluții pozitive la probleme sau nu are capacitatea de a le accesa, va încerca să apeleze la comportamentul cel mai la îndemână pe care îl are. Astfel, comportamentul violent este deseori rezultatul unui astfel de proces la copiii abuzați (Bremner & Narayan, 1998; Slee, 1993).

Despre abuzul copiilor (1)

Scris de Apopi Mariana Diana

Miercuri, 22 Mai 2013 18:05 - Ultima actualizare Miercuri, 22 Mai 2013 18:10

Va urma.